

“A’mâle güvenmek ucubdur, insanı dalâlete atar. Çünkü insanın yaptığı kemâlât ve iyiliklerde hakkı yoktur. Mülkü değildir; onlara güvenemez.” cümlelerini açar mısınız?

Ucub yeisin zıddıdır. **Yeis**, Allah’ın rahmetinden ümit kesme, **ucub** ise, Onun azabından kendini emin zannetmedir. Her ikisi de istikamatten uzak sapık yollardandır.

Ucub hastalığında, kişi İslâm’ı elden geldiğince yaşar, ancak bu ilâhî ihsanı kendi nefsinden bilerek başkalarına karşı üstünlük davasına kalkışır ve cennetini garanti görme yoluna girer. Halbuki, iyilik dediğimiz her ne varsa, bütün bunlar peygamberler tarafından insanlara öğretilmiştir ve onları işlemek için gerekli bütün şartları da Allah yaratmıştır.

Meselâ, doğru söylemek bir hayırdır. Bu hayrı insanlara öğreten ilâhî kitaplar ve peygamberler olduğu gibi, o doğruyu söylemek için gerekli ağız, dil, tükürük bezi, gırtlak, beyin, sinir sistemi ve hava gibi bütün şartları yaratan da ancak Allah’tır.

İnsan bunları düşündüğünde, o hayırda çok az bir hisseye sahip olduğunu görür. Binlerce ilâhî mucizenin bir araya gelmesiyle ortaya çıkabilecek böyle bir hayırda, insanın hissesi, sadece o güzel amele meyletmesi, cüz’î iradesini de bu yönde kullanmasıdır.

Bunu böylece bilip, övünmek yerine Allah’a şükretmek ve O’na minnettar olma yolunu tutmak gerekir. Bu yolda gitmeyenler ucub hastalığına tutulurlar.